

Elfáradtam. Meghaladja erőmet a kő!
Úgy érzem reménytelenül, messze van,
Az utam végét jelentő áhított hegytető.

Sziszüphosz, büszke útodaként erős vállam megfeszült.
S mint szkarabeusz a galacsint, monoton toltam fölfelé,
De a királyi méltóság elkopott, így nekem sem sikerült.

Próbáltam legyőzni a sötétet, hogy a fényt hozzam el.
Tolvaj Prométheuszként szárnyaltam a tűzzel,
De keselyük koncaként, széttépve buktam el.

A nappal rövid, a nap lenyugszik, sűrű éj terül.
Agamemnónt sirató anyja, harmatot lehel a földre,
S az éltető könnyekből fakadó fény derül.

Karom erős volt, szerelmem heves, önzetlen tettem a tetteket.
Mint Meleagros a szeszélyes én is csapdába estem,
Túl gyorsan élve számoltam a rám szabott percekét.

Thészeusz kövét emelve harcoltam az életet.
S küzdelem küzdelmet szült, a harc fájdalmat,
De a csaták között, az égre tekintve én is láttam a kék eget.

Homérosz lángja újult erővel bennem lobog.
Költők atyja évezredek távlatából üzen,
Hogy pengjen a lant, s írjak csak, míg a szívem dobog.

Míg élek remélek, a halálra ítélték optimizmusa enyém.
Vagyok, ki vagyok, teszem mit tennem, kell,
Életem egy megírt, még nem olvasott kalandos regény.